

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

AANGEBOREN SPIERDEFECTEN.

Naar aanleiding van de opmerkingen van C. METZLAR (zie dit *Tijdschrift* 1933, I, bldz. 827) stel ik er prijs op, mede te deelen, dat het niet mijn bedoeling was, alle ooit in dit *Tijdschrift* over spierdefecten verschenen mededeelingen aan te halen. Al las ik in METZLAR'S „Ingezonden” met belangstelling, dat voor ruim 30 jaren een waarneming van aangeboren defect van de grooté en kleine borstspier door hem werd beschreven, mijn meening, dat in dit *Tijdschrift* „omtrent anomalieën van het spierstelsel maar zelden (is) bericht”, wordt er m. i. door bevestigd.

Maastricht, 20 Febr. 1933.

J. E. SCHULTE.

HET BEROEPSGEHEIM.

„Wanneer althans de arts nog eerbied gevoelt jegens het heilig asylrecht van de spreekkamer”. A. M. LEGRAS.

Onder erkenning van de ongetwijfeld mooie bedoeling om ons beroep hoog te houden, veroorloof ik mij toch een kantteekening.

Het „heilig asylrecht” is een leuze, die verwarring sticht. Een arts bevaart zijn beroepsgeheim, omdat hij ten allen tijde de vertrouwensman moet kunnen blijven voor zijn patiënten; omdat niet heimelijk, uit schroom, geleden behoeft te worden. Dat hij daarbij dan ook wel eens het ontdekken van een misdaad bemoeielijkt, zelfs het begaan van een misdaad niet vermag te voorkomen, neemt hij in de koop toe, niet als zijn heilig recht, maar als een niet gewenscht uitvloeisel van zijn plicht. Van een recht kan men al of niet gebruik maken, het verzaken van een plicht is strafbaar.

We zijn op den verkeerden weg, wanneer we als een recht zien, wat een plicht is. Of de arts de plicht heeft het geheim onder alle omstandigheden te bewaren, het „secret absolu”, of dat hij in sommige gevallen er van mag afwijken, is een ook onder ons nooit uitgevochten strijdvraag, die in concrete gevallen den arts vaak een zielestrijd kost.

22 Februari 1933.

TH. HAMMES.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

PARIJS. — De noodlottige prophylactische entingen. In het vorige nummer, bldz. 828, is gewag gemaakt van inenting tegen diphtherie in een Fransch plaatsje, met noodlottige gevolgen. Van officieele Nederlandsche zijde zijn, toen het bericht in de *Munch. med. Wochenschrift* van 3 Februari was verschenen, inlichtingen ingewonnen naar het gebeurde. Een officieel rapport hierover is nog niet in het licht gegeven, maar als zeker kan worden aangenomen, dat de ongevallen te wijten zijn aan een slechte techniek en zeker niet aan de anatoxine. Het meisje van 11 jaar, dat na de inenting overleden is, had een verzwering aan de hand. Het was onjuist om ook dit kind te behandelen. Daarbij komt nog, dat de inenting bij dit en vele andere kinderen op de dij was geschied, wat ook al een technische fout is.

Gelijk steeds had het Institut PASTEUR de anatoxine vóór de verzending nauwkeurig gecontroleerd.

Het aantal kinderen, dat ziek was geworden, bedroeg slechts acht. Zes zijn reeds geheel hersteld; één is op weg van genezing.